

ת"ד 5038/12/15 - מדינת ישראל נגד זהבה גנון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

10 אוקטובר 2016

ת"ד 5038-12-15 מדינת ישראל נ' גנון

בפני כב' השופט עופר נהרי
מאשימה:

מדינת ישראל

נגד

נאשמת:

זהבה גנון
ע"י ב"כ עו"ד רופא

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לה עבירות של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, ואי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה בצומת לפי תקנה 64 (א) (2) לתקנות התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שהנאשמת נהגה במכונית ברחוב רמב"ם בגבעתיים מכיוון מערב לכיוון מזרח ובעת שהתקרבה לצומת עם רח' המגדל, כאשר אותה שעה נסע אופנוע (קטנוע) ברח' רמב"ם בכיוון הנגדי וממולה והתקרב לצומת והחל לחצות, נהגה הנאשמת עפ"י הטענה בקלות ראש, נכנסה עם מכוניתה לצומת בפניה שמאלה מבלי לשים לב לדרך, לא איפשרה עפ"י הטענה לאופנוע להשלים את חציית הצומת בבטחה, חסמה את דרכו של האופנוע, וכלי הרכב הנ"ל התנגשו.

נטען בהמשך לכך שכתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע המעורב חבלה של ממש בכך שנגרם לו שבר קלביקולה דיסטלית משמאל וכן ניזוקו שני כלי הרכב.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפרה הנאשמת (באמצעות בא כוחה) באחריותה לתאונה.

הסניגור פרט בישיבת ההקראה כי הנאשמת מודה שנהגה במקום ובכיוון כמתואר בסעיף 1 לעובדות כתב האישום, אך הוסיף וטען כי לגוף האירוע טענת הנאשמת היא שהאופנוע לא בא ממולה אלא ממקום אחר.

כמו כן פרט הסניגור כי הנאשמת מודה שפנתה שמאלה וביקש לציין (ציטוט) " **כי זו היתה תחילת הפניה שמאלה** ".

נמסרה הודאה בהתרחשות עצם ההתנגשות וגם הודאה בתוצאות התאונה .

לאור הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

רוכב הקטנוע מר מאור דנה (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש בהסכמה הסיכום הרפואי לגביו מביה"ח שיבא (סומן ת/1).

הבוחן המשטרתי מר שלמה מזרחי (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשו: סקיצה, תרשים וטופס חוו"ד (סומנו ת/2, ת/3, ת/4).

עוד הוגשה מטעם התביעה, ובהסכמה, הודעת הנאשמת במשטרה (סומנה ת/5).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת, הגב' זהבה גנון (ע.ה.1).

לבקשת ההגנה, ובהסכמה, הוגש מטעם ההגנה תצלום מזירת התאונה לאחר התרחשותה - אשר צולם לדברי ההגנה ע"י בתה של הנאשמת אשר הגיעה לדברי ההגנה מיד למקום לאחר התאונה (סומן נ/1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי לאחר מתן הדעת לעדויות ולראיות הינה כי דין הנאשמת להרשעה בעבירות שיוחסו לה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

אין מחלוקת שרכב אשר נהגו מבקש לבצע פניה שמאלה בצומת נדרש לתת זכות קדימה לרכב הנע ממול ומתקרב לצומת. כך דבר המחוקק.

הנאשמת הודתה כי היא לא ראתה את רוכב הקטנוע בשום שלב, אלא רק לאחר שכבר עצרה את מכוניתה לאחר המכה , בדקה שלנכדותיה שלום במושב האחורי של מכוניתה, ויצאה מרכבה לאחר התאונה.

ובמילים אחרות: אין הנאשמת יכולה להעיד על בסיס אשר נקלט בעיניה, בחושיה, מהיכן הגיע רוכב הקטנוע ואין היא יכולה לשלול את גירסתו של רוכב הקטנוע (המתישבת אגב היטב ממצאי הנזק והשכל הישר) על כי הוא הגיע ממולה.

אין מחלוקת כי מזג האוויר היה טוב בשעת האירוע והראות היתה טובה, ולמעשה הנאשמת עצמה תיארה מבחינה זו את היום המדובר כ- "**יום מקסים**".

העובדה שהנאשמת לא ראתה את הקטנוע בשום שלב אומרת דרשני באשר לתשומת ליבה כנהגת.

הנאשמת העלתה השערה אשר לפיה רוכב הקטנוע לא נע מולה אלא מאחוריה ואז עקף אותה מימין ואז סטה שמאלה ואז פגע בכנף הימני קדמי שלה, והכל כאשר היא גם טוענת שהפגיעה אירעה כאשר לדבריה היא נמצאת כבר עם מכוניתה בתוך רחוב המגדל.

צר לי, אך בהינתן העדויות והנתונים שבפני, יש לדחות השערה זו כמופרכת, בכל הכבוד.

ואסביר:

ראשית - באם כך, כשהשערתה, היה התימרון של רוכב הקטנוע, נשאלת השאלה הכיצד לא ראתה הנאשמת את הקטנוע עוקף אותה ומגיע מול חזית רכבה אגב תנועה שמאלה (שהרי פנתה שמאלה). והכיצד לא ראתה אותו בשום שלב ומשום כיוון אף טרם החלה את הפניה שמאלה.

שנית - לא נסתרה עדות הבוחן המשטרתי על כי לא רק שאין הדבר הגיוני מבחינת תימרון שהיה כביכול צריך רוכב האופנוע לבצע לשם כך, אלא שגם כיוון הנזק במכוניתה של הנאשמת סותר את השערתה הנ"ל לחלוטין ומצביע דווקא על כיוון נזק שונה והפוך.

לצין כי לא הובאה ע"י ההגנה כל חוות דעת שבמומחיות כדי לסתור את עמדת הבוחן המשטרתי בענין זה.

שלישית - רוכב הקטנוע עשה עלי רושם מהימן בעדותו ואני סומך את ידי על עדותו (הנתמכת כאמור היטב במיקום ובכיוון הנזק ברכבה של הנאשמת) על כי הוא נע ברח' רמב"ם בנתיב הנסיעה אשר ממול כיוון נסיעת הנאשמת וכי גירסת הנאשמת (ולמעשה רק השערתה נעדרת כל הביסוס, ואפילו לו במראה עיניים שלה) על כי רוכב הקטנוע נסע בכיוון שלה ועקף אותה היא פשוט גירסה (השערה) בלתי נכונה.

ובמילים אחרות, ובכל הכבוד והערכה לנאשמת הנכבדה, השערתה איננה עומדת במבחן המציאות ואפילו איננה מקימה קצהו של ספק סביר, וזאת, בין היתר, בשים לב למיקום הנזק במכוניתה ולכיוון הנזק במכוניתה.

אני נותן אמון בעדות רוכב הקטנוע (אשר יושם נא לב כי הוא גם כלל לא נחקר נגדית ע"י ההגנה בנקודה זו) על כי מהירות נסיעתו עם קטנועו לא עלתה על 30 - 40 קמ"ש.

אף לא נסתרה בדיקתו וחווות דעתו של הבוחן המשטרתי על כי שדה הראיה שעמד לרשות הנאשמת כנהגת היה של 60 מטרים לפחות ללא הפרעה מכיוון הגעתו של רוכב הקטנוע.

בנסיבות אלה, ובכל הכבוד, היה על הנאשמת כנהגת לראות, ולו בשלב כלשהו, את הקטנוע המתקרב בכביש מולה וליתן לו את זכות הקדימה.

אני נותן אמון בגירסת רוכב הקטנוע, שאף היא לא נסתרה בחקירה נגדית, על כי פנייתה של הנאשמת שמאלה נעשתה בפתאומיות וללא התרעה כלשהי לביצוע פניה.

הנאשמת ביקשה לשכנע כי האימפקט אירע כאשר מכוניתה כבר היתה בתוך רחוב המגדל.

גם כאן, צר לי, אך לנוכח הראיות (ואף אגב לנוכח דברי ההגנה עצמה בישיבת ההקראה) יש לדחות את גירסתה זו של הנאשמת.

ואסביר את עמדתי גם בנקודה זו כדלקמן:

ראשית - הנאשמת התקשתה לטעמי להסביר בחקירתה הנגדית בבית המשפט מדוע אם כך בחרה היא לציין בהודעתה במשטרה (בסמיכות זמנים לאירוע) כי "**באותה שנייה**" שבה היא התחילה לדבריה לפנות שמאלה שמעה היא "**בום חזק**".

ובמילים אחרות: מפי הנאשמת עצמה (בגירסתה במשטרה) עולה כי האימפקט התרחש באותה שניה שבה גם התחילה לפנות שמאלה, וזה סותר, בכל הכבוד, את גירסתה של הנאשמת בבית המשפט על כי רכבה כבר מצוי היה כביכול ברח' המגדל בעת האימפקט.

שנית - הנאשמת נאלצה להודות כי בזמן האימפקט מכוניתה היתה בתנועה.

ועל זאת יאמר כי מן המפורסמות שאין דורשות ראיה היא העובדה שלכל נהג ולכל כלי רכב, נדרש זמן תגובה וזמן עצירה. (ראה נא גם התייחסותי לענין זה בישיבת ההוכחות).

נמצאת אומר לפיכך על כרחך שאם מכוניתה של הנאשמת היתה בתנועה בעת האימפקט, ואם עובר לאימפקט, לגירסת הנאשמת עצמה, היא טרם ראתה בשום שלב את רוכב הקטנוע אלא הופתעה לראשונה לדבריה משמיעת המכה, אזי בהכרח אתה נמצא אומר שמכוניתה של הנאשמת לא נעצרה במיקום האימפקט, אלא, מאחר שאין חולק שהמכונית היתה בתנועה עובר לאימפקט ובהינתן הפתעת הנאשמת לראשונה מהמכה, דרוש היה לה (לנאשמת כנהגת) זמן תגובה, וגם למכונית, זמן עצירה, - זמן ומרחק על מנת לעצור.

מכאן שמיקום המכונית לאחר עצירתה (כניכר בתמונה נ/1) איננו משקף את מיקום המכונית בזמן האימפקט (וגם ממילא אגב המיקום ניכר בתמונה כמצוי בצומת ולא בתוך רח' המגדל).

שלישית - הנאשמת עצמה העידה בבית המשפט כי את "**הבום**" היא שמעה כאשר היא היתה מצויה לדבריה "**בעיצומה של הפניה**". (ראה נא דבריה בעמ' 8 שורה 29 לפרוטוקול).

ובמילים אחרות: "עיצומה של הפניה" איננו לאחר הפניה.

ורביעית - ואם בכך אלה לא די: יוזכר כאמור שבישיבת ההקראה בחרה ההגנה עצמה הרי לפרט לגבי התאונה כי "היתה תחילת הפניה שמאלה". (ראה נא את דברי ההגנה בפרוטוקול ישיבת ההקראה).

בכל הכבוד אם כך, לנוכח כל ההיבטים המצטברים שנמנו לעיל, אין בידי לקבל את עמדת הנאשמת הנכבדה בבית המשפט על כי האימפקט אירע ברח' המגדל, כשם שאין בידי כאמור, כפי שנסקר כבר, לקבל את השערתה הנסתרת וחסרת כל הביסוס של הנאשמת הנכבדה על כי הקטנוע הגיע מאחוריה ולא ממולה.

לסיכום:

אירוע תאונתי (אשר אף משאינני מתעלם מכך שלא הגיע בוחן תנועה למקום התאונה מיד לאחר התרחשותה) אין מנוס מלהסיק לגביו את המסקנות הברורות והבלתי נסתרות הבאות:

- מזג אויר ותנאי דרך מצויינים.
- שדה ראייה פתוח 60 מטר לפחות לנאשמת כנהגת.
- קיום חובת מתן זכות קדימה מצד הנאשמת לקטנוע.
- אי הבחנה מצד הנאשמת בקטנוע, בשום שלב, למרות התנאים הנוחים הנ"ל.
- ביצוע פניה שמאלה מצד הנאשמת עם מכוניתה כאשר בעיצומה של פניה זו, ובצומת, חוסמת היא עם מכוניתה במפתיע את דרכו הלגיטימית של רוכב הקטנוע הנע בנתיב שלו מולה.
- רוכב קטנוע אשר נע במהירות חוקית וסבירה לתנאי הדרך, והוא מופתע מהתנהלות הנאשמת, ולא בכדי.
- השערה בלבד מצד הנאשמת בדבר כיוון הגעת הקטנוע (משלא ראתה אותו בשום שלב טרם החלה בהטיית רכבה שמאלה וגם לא בהמשך לכך) ועסקינן בהשערה הנסתרת באופן מוחלט עפ"י, בין היתר, מיקום הנזק ברכבה וכיוון הנזק ברכבה.

לאחר כל אלה, משלא מצאתי שלנאשמת קמה כל הגנה בתיק זה, אני קובע כי עובדות כתב האישום בתיק זה הוכחו כדבעי וכי הן מגבשות יסודות העבירות שיוחסו לנאשמת.

הנאשמת מורשעת לפיכך בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתנה היום 10/10/16 במעמד הצדדים.

קלדנית : אביבה